

DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY (A)

Homilia del P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat

25 de juny de 2017

Jr 20,10-13 / Rm 5,12-15 / Mt 10,26-33

Estimats germans i germanes,

Avui podem fixar-nos especialment en l'oració amb què hem començat aquesta eucaristia. Ens ajudarà a comprendre la invitació a la confiança que Jesús ens acaba d'adreçar.

És ben bé així: Jesús ens ha dit tres vegades "No tingueu por". Ha volgut enfortir-nos davant el comprensible temor a què estem exposats tots els qui intentem ser fidels a Déu. Sabem prou que, encara als nostres dies, hi ha llocs al món on viure la fe és una autèntica proesa. Sempre és difícil mantenir-se cristià amb fets. Nosaltres mateixos ens sentim sovint descoratjats. Ens sembla que som els darrers cristians, i convertim la nostra pobresa en autoculpabilitat, quan ens adonem que no sempre som coherents respecte a Déu i als nostres germans.

Però Jesús ens repeteix: "No tingueu por". El Senyor, que per amor ens ha creat, ens coneix prou bé i actua en conseqüència. Ho expressen molt gràficament les paraules "Déu us té comptats cada un dels cabells" i ens els fa nets, lluents i suaus, perquè ens estima sense límit. D'aquí que l'oració inicial digués que l'amor de Déu que palpem arrela sòlidament en nosaltres. Els cabells es veuen, fins i tot són un element que configura la bellesa d'un home o d'una dona.

Per això, si ens apartem de Déu o el tenim un xic oblidat és com si ens arrenquessim una mica de cabells: ens fem mal, perquè costa d'estirar-los, però malgrat tot el cap conserva la seva cabellera. A fi de comptes, Déu vol que

conservem íntegre l'amor que ens transmet, perquè l'arrelament dels cabells que Déu ens té comptats és un símbol de l'arrelament del seu amor en nosaltres.

Pel baptisme hem estat inserits en aquest terbolí d'amor que Déu no deixa de mostrar-nos. Qualsevol aposta pel futur, qualsevol gest de compromís d'esperança és un respondre a l'amor que Déu ens manifesta. Sempre en la dinàmica d'aquella unció que ens van fer al cap tot just després de ser batejats. Els cabells van rebre l'aigua baptismal però també l'oli sagrat. Com Jesús, vam ser ungits amb l'Esperit Sant. Per això ens anomenem cristians. I intentem ser-ho ben pentinats, amb el cap dret i el cor ben net.

Potser no sempre el palparem, aquest amor del Senyor. I, com s'expressava el profeta Jeremies, qui sap si ens veurem amenaçats de tots costats. Però, igual que ell, hem de confiar a Déu la nostra causa. De fet, a través del Parenostre, ja li demanem el nostre pa de cada dia. Però també hem de confiar-li els projectes a llarg termini. Per exemple, a donar en el futur encara més sentit a la nostra vida, a fer-ne una vida de qualitat, com a persones i com a creients. Penso també en tantes formes de compromís cristià o de fer el bé als altres. Penso naturalment en el compromís de la vida religiosa o matrimonial. Penso en la generositat de posar fills al món i de voler construir un país en què tothom pugui expressar dignament les seves conviccions. Fet en clau cristiana, tot això és fruit de la convicció que l'amor de Déu ha arrelat sòlidament en nosaltres. Per això l'oració inicial afirmava que ell no ens deixa mai de la seva mà, per més que ens vegem amenaçats per tots costats.

La nostra actitud davant d'aquest do de Déu també l'expressava aquella pregària quan ens feia demanar que tinguem respecte i amor al nom de Déu, és a dir, a allò que ell és i que no podem definir perquè Déu sempre ens sobrepassa. El resultat no serà difícil d'endevinar: el respecte i l'amor a Déu serà el camí per a respectar i estimar tothom.